

# Fronts oberts

written by Adam Majó | 8 de juny de 2018

El front espanyol. Aquest està parat, desenganyem-nos. Malgrat el canvi de govern, episodis com els insults de Pedro Sánchez al president de la Generalitat (insults que mai s'atrevirà a llençar contra Salvini, Trump o Orvan, per posar exemples de qui potser sí que se'ls mereixerien), el cas Badalona o el nomenament dels ministres ultranacionalistes com Borrell o Grande Marlaska confirmen que a Madrid (concepte, no ciutat), i pel que fa al conflicte amb Catalunya, el lideratge segueix en mans de falcons i no s'albira ni diàleg ni, encara menys, negociació. No obstant això, el republicanisme català fa bé d'insistir-hi per carregar-se de raons i perquè, en política, el que ara és impossible d'aquí a sis mesos pot ser inevitable.

El front judicial i antirepressiu. Aquí l'independentisme hi està dedicant molts esforços i cal que ho segueixi fent, perquè és just i necessari, òbviament, perquè suma partidaris, molts, i sobretot perquè aviat li proporcionarà, no ho dubteu, petites i no tan petites victòries.

El front ideològic. Després d'un final d'octubre frustrant, el republicanisme necessita reconfigurar objectius tàctics (el referèndum i la DUI són, ara per ara, pantalla passada) i, sobretot, ha de tornar a rearmar-se ideològicament i a recuperar els arguments a favor de la independència. Uns arguments que, per descomptat, no són els mateixos per a tothom però que necessiten, això sí, aprofundiment i divulgació més enllà dels cercles convençuts.

El front internacional. Lligat als tres anteriors, els conflictes judicials, la demanda de diàleg i la batalla pel relat, l'internacional (europeu, bàsicament) és l'àmbit on més s'ha avançat i en el qual, intencionadament o no, més ben situat està l'independentisme. Tant és així, que el nou govern

espanyol ha anat a buscar un personatge tacat per casos de corrupció (cas Hisenda) i de mala gestió (cas Abengoa) perquè faci una funció que pocs altres farien tan bé, la de català que va pel món malparlant de l'independentisme. Si l'Estat juga fort aquesta carta, és que hi ha batalla i que l'independentisme pot guanyar-la.

El front polític intern. La prioritat primera ha de ser, no només que el 80% dels municipis de Catalunya tinguin alcalde o alcaldessa republicans, sinó que, també i sobretot, el 80% de la població tinguin un alcalde o alcaldessa compromesos amb la república catalana. Això, amb l'actual llei que quan no hi ha majoria absoluta dóna l'alcaldia a la llista més votada, obliga als partits a un sobre esforç d'unitat preelectoral. Dit d'una altra manera, a fer llistes conjuntes que assegurin, almenys, guanyar en termes relatius les eleccions. Entre qui? Dependrà de cada lloc i cada circumstància. En principi, lògicament, amb qui ja calcules que t'hauràs d'acabar entenent. Fent-ho així, no només pots barrar el pas al trio del 155, pots, també, dissenyar programes i equips de treball compensats, consensuats i practicables.